

จดหมายข่าว พุทธสาวิกา

ฉบับที่
๔๗

๑ วัตรทรงธรรมกัลยาณี ภิกษุณีอาราม

“
แสงธรรม
นำใจให้สงบ
ปัญญานำทาง
สู่ความพ้นทุกข์
”

ฉบับที่ ๔๗
ประจำเดือน
กรกฎาคม - กันยายน ๒๕๖๙

กิจกรรมและข่าวสาร
จากวัตรฯ

ธรรมะสำหรับผู้ปฏิบัติ
และพุทธสาวิกา

โครงการและกิจกรรม
ในไตรมาสนี้

ร่วมอนุโมทนา
และสร้างกุศล

จดหมายข่าว พสว.

พุทธสาวิกา

ฉบับที่ ๙๗ กรกฎาคม - กันยายน ๒๕๖๙

เปลอแป็บเดียวก็เข้าสู่ไตรมาสที่ ๓ ของปี ๒๕๖๙ แล้ว เวลาผ่านไปเร็วเช่นนี้ แสดงว่าพวกเราต้องมีความสุขกับการทำงานแน่เลย จริงโหมะคะท่านผู้อ่าน

เรามาคูกันดีกว่าว่าจดหมายฉบับนี้จะมีเรื่องราวน่าสนใจอะไรให้ติดตามบ้าง

อักษรศรีนำเรื่องราวความเป็นมาของการรับศีลฆราวาสโพธิสัตว์ของวัตรเรามาแบ่งปัน ถือเป็นการบันทึกประวัติศาสตร์ให้ลูกทิตลูกศิษย์รุ่นต่อไปได้รับรู้ด้วย การรับศีลนี้ไม่ได้มีทั่วไปนะคะ ใครสนใจเชิญมาติดตามอ่านกันได้ค่ะ

ได้ข้อคิดดีๆจากบทความเรื่อง “ธรรมะที่ไฟเผาไหม้ไม่ไหม้” โดยคุณพัชฌนา ธนานิมิตร จากเรื่องที่หลวงแม่ยกมาเล่าให้ฟัง ลองมาทบทวนดูว่าการรักษาและสืบสานพระธรรมคำสั่งสอนของพระศาสดานั้นจริงๆแล้วอยู่ที่ใดกันแน่

ทิตโกของเราเก็บบรรยากาศการเตรียมตัวสำหรับงานบรรพชาสามเณรีรุ่นที่ ๔๑มาเล่าให้ฟัง ท่านผู้อ่านจะได้พอเห็นภาพว่ากว่าจะเป็นงานบรรพชาที่งดงามเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างที่เรเห็นนั้น บรรดานาคินีและทีมโพธิอาสาต้องผ่านอะไรกันมาบ้าง

ใครเคยเข้าเจียบ ลองมาอ่านกันนะคะว่าประสบการณ์หรือความรู้ที่ท่านได้จะเหมือนหรือต่างจากผู้เขียนอย่างไร

ดร.วราภรณ์สะท้อนเรื่องราวในบางแง่มุมของประวัติศาสตร์ในสมัยในหลวง ร.๓ ว่าได้ไปเจอเรื่องราวอัศจรรย์ใจใดกันหนอ ในบทความ “เรื่องอันอัศจรรย์ใจ”

ฉบับนี้มีบทกลอนไพเราะจาก ดรีทศ

ท้ายเล่ม เป็นรายงานเหตุการณ์ต่างๆภายในวัตรของเราในช่วงที่ผ่านมาให้ท่านผู้อ่านได้ทราบเช่นเคย

ธรรมสวัสดิ์

สารบัญ

สารบัญ	หน้า
อักษรศรี	๑ - ๒
ธรรมะที่ไฟเผาไหม้ไม่ไหม้	๓ - ๔
สามเณรีรุ่น ๔๑	๕ - ๗
ถอยหลังเข้าวัตร	๘ - ๑๐
เกียรติรอบรั้ววัตร	๑๑-๑๒
ดรีทศ	๑๓
รายงานวัตรทรงธรรมฯ	๑๔-๑๗
ข่าวประชาสัมพันธ์	๑๘

วัตรอุปประสงค์ :

๑. สนับสนุนการปฏิบัติธรรมเพื่อการดับทุกข์ของเพื่อนมนุษย์
๒. สนับสนุนให้ผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบพุทธศาสนาในฐานะพุทธบริษัท ๔
๓. เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับภิกษุณีสงฆ์ทั่วโลก
๔. ส่งข่าวสารความเคลื่อนไหวของสมาชิกมูลนิธิพุทธสาวิกา และ คทท.

จัดทำโดย :

ที่ปรึกษา : ภิกษุณีธัมมกันทา มหาเถรี
บรรณาธิการ : เอมอร เอี่ยมสำอางค์
กองบรรณาธิการ : ภิกษุณีธัมมกันทา
วรวรรณ ไม่อ่อนมือ
พัชฌนา ธนานิมิตร
ดร.วราภรณ์ วิษณุรัฐ
วรฉัตร กบิลสิงห์
ฉัตรฐาการ กบิลสิงห์

ฝ่ายผลิต : ปทุมมา พลอยรัมย์

เกียรติรัตน์ ปัญญาวรรณกาญจน์

การรับศิษราราวาสโพธิสัตต์ที่วัดทรงธรรมกัลยาณี

อักษรศรี

เนื่องจากจะมีการรับศิษราราวาสโพธิสัตต์ในวันวิสาขบูชาซึ่งตรงกับวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๔ หลวงแม่ธมมนันทาท่านจึงปรารถนาถึงที่มาของการรับศิษราราวาสโพธิสัตต์ตั้งแต่ต้นเริ่มต้นจากปี ค.ศ.๒๐๐๐ ปีนี้ท่านจะจำเป็นค.ศ. ท่านว่าจำได้ง่าย ตรงกับพ.ศ.๒๕๔๓ เป็นปีที่ท่านมีความชัดเจนว่าจะออกบวช อย่างแรกที่ท่านทำคือเดินทางไปไต้หวัน ไปร่วมในพิธีรับไตรสรณาคมน์และรับศิษราราวาสโพธิสัตต์ ที่วัดโฝวกวางซัน ในเดือนเมษายน พระอาจารย์ของท่านคือหลวงปู่ชิ่งหยุน ผู้ก่อตั้งวัดโฝวกวางซัน เมืองเกาซุง ไต้หวัน

ตอนที่เดินทางไปนั้น ท่านรู้จักและศึกษา ศีลโพธิสัตต์ชุดที่มี ๕๘ ข้อ เพราะเป็นชุดที่ หลวงย่าวรมัย กบิลสิงห์รับเมื่อท่านเดินทาง

ไปอุปสมบทที่วัดซ่งซาน ไต้หวัน ในพ.ศ.๒๕๑๔ เมื่อเดินทางไปรับศีลโพธิสัตต์เอง ท่านก็มีความเข้าใจว่าจะได้รับศีลชุดเดียวกัน แต่เป็นความเข้าใจผิด เพราะชุดที่หลวงย่าวรับมานั้น เป็นชุดของภิกษุณี แต่ที่ท่านไปรับเองนั้น ขณะนั้นท่านยังเป็นฆราวาส จึงได้รับศิษราราวาสโพธิสัตต์ ซึ่งมี ๓๔ ข้อความแตกต่างที่ชัดเจนของศีลชุด ๕๘ ข้อซึ่งเป็นศีลของนักบวชคือ ต้องถือพรหมจรรย์ และต้องเป็นมังสะวิรัติในขณะที่ศีลชุดเล็ก ๓๔ ข้อนั้น เป็นของฆราวาสจึงไม่ได้ห้ามสองข้อที่ว่านอ้อย่างไรก็ตาม หลวงแม่ท่านยืนยันที่จะถือตามเจตนาที่ตนตั้งใจไป คือรับศิษราราวาสโพธิสัตต์แล้ว และน้อมใจรับศีลชุดใหญ่ของนักบวชด้วย

ที่ไปรับศิษราราวาสโพธิสัตต์ก็เพื่อที่จะตรวจสอบตนเองว่าจะมีความมั่นคงบนเส้นทางหรือไม่ ท่านรับการจารีตที่เรียกว่า รานเซียงด้วย มีรอยที่ท่านจารีตที่ต้นแขนของท่านยังปรากฏแม้ปัจจุบัน ท่านเคยเล่าถึงเหตุการณ์นี้ไว้ในบทความที่ลงพิมพ์ในมติชนสุดสัปดาห์ไปแล้ว

เมื่อท่านออกบวชจนได้รับการอุปสมบทเป็นภิกษุณีในพ.ศ.๒๕๔๖ แล้ว ท่านจึงคิดที่จะให้ลูกศิษย์ใกล้ชิดได้รับ ศิษราราวาสโพธิสัตต์ ตามที่ท่านเองได้รับมาแล้ว ในพ.ศ.๒๕๔๗ ได้มีการให้ศิษราราวาสโพธิสัตต์กับลูกศิษย์ชุดแรก ๓ คน คือ เรณู มีชนะ, พิมพ์พันธ์ หาญสกุล, ดร.วิลาสินี (ปุย) พิพิธกุล

ปฐมนำให้ศีลกับอีก ๒ คน คือปาร์ตัน กับป้าจันทร์เพ็ญ

จากนั้น หลวงแม่ได้พิจารณายุติการให้ศีลไปนานกว่า ๒๐ ปี ท่านให้เหตุผลสั้นๆว่า ไม่พร้อมทั้งผู้ให้และผู้รับ หลังจาก ๒๐ กว่าปีผ่านไป ท่านจึงเริ่มให้ศิษราราวาสโพธิสัตต์อีกใน พ.ศ.๒๕๖๖ ผู้ที่รับในปีนั้น มีคนเดียว คือ เอกฉัตร กบิลสิงห์ หลังจากได้รับศีลไปแล้วปรากฏว่ามีพัฒนาการที่ดีขึ้นชัดเจน

พ.ศ.๒๕๖๘ ได้ปรารภที่จะให้ศีลฆราวาสโพธิสัตว์อีก ได้รับ

เสียงการตอบรับจากลูกศิษย์ชัดเจนขึ้น มีความเข้าใจขึ้นทั้งผู้ให้และผู้รับ คนที่เป็นผู้นำในกลุ่มปีนี้ คือ ทิม จิตลำดับดังนี้

- ๑.สุทธิพรรณ ฉันทปฐิมา (ทิม)
- ๒.วรวรรณ ไม่อ่อนมือ (ไก)
- ๓.ทิพากร ปัทมานนท์ (วรวรรณ)
- ๔.ณัฐพิชา คณิตนันทรักษ์ (เม)
- ๕.ดร.วราภรณ์ วิชญรัฐ (วารุ)
- ๖.นนท์ชนก กบิลสิงห์ (นนท์)
- ๗.ฉัตรียา กบิลสิงห์ (นาบุญ)
- ๘.ฉัตรฐาการ กบิลสิงห์ (ตรี)
๙. Cindy Rasicot
- ๑๐.ผารุ่ง หมื่นน้ำเงิน
- ๑๑.ศุภฤกษ์ โกวิทวิจารณ์ (อุ่ม)
- ๑๒.ลัดดาวัลย์ พรหมมา (แวน)
- ๑๓.ฉันทิศา จิรัชยมงคล (นุช)
๑๔. สามเณรี ธิมมปิติ (ละอองดาว ดอนม่วง)

ในการรับศีลครั้งนี้ให้ใส่ชุดให้ซึ่ง สีดำ มีจีวรฆราวาสสีน้ำตาล เป็นชุดเดียวกับที่หลวงแม่เองรับศีลฆราวาสโพธิสัตว์ตั้งแต่พ.ศ.๒๕๔๓

การทำงานแลความร่วมมือของลูกโพธิสัตว์กลุ่มนี้มีความชัดเจนขึ้นในวิถีชีวิตของตนเอง และความรับผิดชอบต่อวัตร ในปีพ.ศ.๒๕๖๙ มีผู้ขอรับศีล ๑ คน คือ จวนเพ็ญ (ติง) ซึ่งบรรพชาเป็นสามเณรี เป็นรุ่นที่ ๓๙ มีความสนใจเข้ามารับใช้งานวัตรสม่ำเสมอแม้จะมีเรื่องที่จะต้องพัฒนาอีกมาก แต่มีความตั้งใจ และมีจิตอาสาสูง เดิมหลวงแม่ตั้งใจจะให้ศีลในวันเกิดของตัวเอง คือวันที่ ๖ ตุลาคม แต่มาพิจารณาว่าไม่ควรเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง เป็นความยึดมั่นในตนอีกรูปแบบหนึ่ง ในการรับศีลเป็นสิ่งที่ต้องมีความยึดมั่นศรัทธาในพระพุทธเจ้าและเส้นทางของพระองค์ หลวงแม่จึงให้มารับศีลในวันวิสาขะ ซึ่งเป็นวันประสูติของพระองค์ท่าน มินัยยะที่ลึกซึ้งมากกว่า

ในสองวันสุดท้ายที่เตรียมการอยู่นั้น สามเณรีธิมมสุริยา หรือท่านเขียว ชาวจีนจากเชียงใหม่ที่บรรพชาเป็นสามเณรีอยู่ ก็ขอรับศีลเช่นกัน หลวงแม่เห็นท่านเป็นคนตั้งใจปฏิบัติจึงจัดให้รับศีลพร้อมกัน โดยถือลำดับว่าให้จวนเพ็ญก่อนเพราะสมัครไว้อีก่อน จึงนับเป็นหมายเลข ๑๕-๑๖ ต่อจากชุดที่แล้ว

จึงบันทึกไว้เป็นประวัติของผู้ขอรับศีลฆราวาสโพธิสัตว์ของวัตรทรงธรรมกัลยาณี

ธรรมะที่ไฟเผาไม่ไหม้

พัชมน ธนานิมิตร

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปร่วมถวายกองทานในเช้าวันอาทิตย์วันหนึ่งของเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา หลังเสร็จสิ้นการสวดมนต์และนั่งสมาธิ หลวงแม่ธัมมทินนาได้เมตตาแสดงธรรม โดยหยิบยกเรื่องเล่าทางพระพุทธศาสนาที่ชวนให้ผู้ฟังได้ขบคิดตาม

เรื่องเล่านั้นกล่าวถึงวัดพุทธแห่งหนึ่งในประเทศจีน ซึ่งมีชื่อเสียงไปทั่วแคว้นแคว้น เพราะเป็นแหล่งรวบรวมพระสูตรโบราณอันทรงคุณค่าและหายากจำนวนมาก ในสมัยนั้น การคัดลอกพระสูตรแต่ละเล่มต้องอาศัยความรู้ ความประณีต และความบรรจงอย่างยิ่ง จึงได้รับการเก็บรักษาไว้ในหอสมุดขนาดใหญ่ที่นับว่าดีที่สุดแห่งหนึ่ง

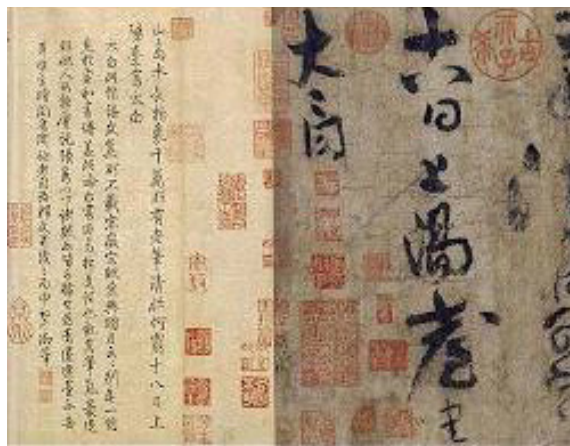
แต่แล้ววันหนึ่ง เหตุเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ได้เผาผลาญวัด อาคารหลายหลังถูกทำลาย รวมถึงหอสมุดที่เก็บรักษาพระสูตรอันล้ำค่าด้วย หนังสือธรรมะและพระสูตรโบราณจำนวนมากหาสาสูญจากไฟเผาจนไม่เหลือ พระลูกวัดต่างพากันเศร้าโศกเสียใจต่อความสูญเสียครั้งใหญ่ ขณะที่พระอาจารย์ผู้เป็นเจ้าของสำนักกลับมีท่าทีสงบนิ่ง จนพระลูกวัดอดแปลกใจไม่ได้ จึงกราบเรียนถามว่า เหตุใดท่านจึงไม่แสดงความเศร้าเสียใจ

พระอาจารย์ตอบว่า ความเศร้าเสียใจเป็นเรื่องธรรมดาของผู้ที่ต้องประสบกับความสูญเสีย แต่ไม่ว่าเราจะเสียใจเพียงใด ความจริงที่เกิดขึ้นก็ไม่อาจย้อนกลับคืนได้ สิ่งที่ถูกไฟเผาไปคือพระสูตรที่เป็นตัวอักษร หากแต่ธรรมะไม่ได้สูญหายไปพร้อมกับเปลวไฟ ตราบใดที่ผู้คนยังน้อมนำพระธรรมมาประพฤติปฏิบัติ จนเกิดเป็นธรรมะอยู่ในใจ พระสูตรก็ยังดำรงอยู่ มิใช่อยู่เพียงในหนังสือหรือโบราณ ดังนั้น การรักษาพระสูตรที่แท้จริง จึงมิใช่เพียงการเก็บรักษาคัมภีร์ หากคือการนำพระสูตรนั้นมาปฏิบัติให้เกิดผลในชีวิต

ระหว่างที่ข้าพเจ้านั่งฟังธรรม สิ่งที่สะกิดใจที่สุด คือคำของหลวงแม่ที่กล่าวว่า “การรักษาพระสูตรที่ถูกต้อง คือการนำพระสูตรนั้นมาปฏิบัติ” ประโยคสั้น ๆ นี้ทำให้ข้าพเจ้าหันกลับมาถามตนเองว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมา เราเข้าใจคำว่า “รักษาพระธรรม” อย่างถูกต้องแล้วหรือยัง คนส่วนใหญ่มักคิดถึงการรักษาหนังสือ รักษาคัมภีร์ หรือรักษาสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ แต่หากวันหนึ่งสิ่งเหล่านั้นสูญหายไป พระธรรมจะสูญหายไปด้วยหรือไม่ หากธรรมะยังคงดำรงอยู่ในความคิด การกระทำ และการดำเนินชีวิตของผู้ปฏิบัติ พระธรรมย่อมไม่ได้สูญหายไปพร้อมกับวัตถุเหล่านั้น ทุกวันนี้ เรากำลังสะสมธรรมะไว้บนชั้นหนังสือ หรือกำลังค่อย ๆ จารึกธรรมะไว้ในใจของเราเอง เมื่อมองกลับมายังโลกปัจจุบัน จะเห็นว่ามนุษย์ล้วนต้องเผชิญกับ “ไฟ” ในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสงคราม ความขัดแย้ง ภัยธรรมชาติ โรคภัยไข้เจ็บ ความสูญเสีย หรือวิกฤตทางเศรษฐกิจ เหตุการณ์เหล่านี้นำมาซึ่งความ

ทุกข์ ความเศร้า และความไม่แน่นอน แม้เราจะมีพระสูตร มีหนังสือธรรมะ หรือมีพระไตรปิฎกเต็มหอสมุด สิ่งเหล่านั้นก็ไม่สามารถดับทุกข์ในใจของเราได้ หากธรรมะยังคงเป็นเพียงตัวอักษรที่ไม่ได้รับการน้อมนำมาปฏิบัติ ธรรมะไม่ได้ทำให้เกิดเหตุการณ์ย้อนกลับไปเหมือนไม่เคยเกิดขึ้น แต่ช่วยให้เราไม่เสียเวลาอยู่กับสิ่งที่แก้ไขไม่ได้ จนลืมน้อมมือทำสิ่งที่ยังแก้ไขได้

แท้จริงแล้ว ทุกคนต่างเคยประสบกับ “ไฟไหม้” ใน

ชีวิตของตนเอง บางคนสูญเสียคนที่รัก บางคนสูญเสียสุขภาพ บางคนสูญเสียหน้าที่การงาน หรือแม้แต่สูญเสียความหวัง เมื่อยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นแล้ว สิ่งสำคัญไม่ใช่การจมอยู่กับความเศร้าคร่ำครวญ หากคือการใช้ปัญญาเลือกการกระทำต่อไป ธรรมะไม่ได้มีไว้เพื่อเปลี่ยนความจริงของโลก แต่มีไว้เพื่อเปลี่ยนวิธีที่เราเผชิญกับความจริงของโลก เมื่อใจได้รับการฝึกฝน ย่อมค่อย ๆ ลุกขึ้นสร้างเหตุปัจจัยใหม่จากสิ่งที่ยังเหลืออยู่ ดังที่ข้าพเจ้าเข้าใจจากเรื่องเล่าในวันนั้นว่า การเห็นความจริงตามที่เป็น แล้วใช้ปัญญาเลือกการกระทำต่อไป นั่นเองคือการใช้พระสูตรมีชีวิตอยู่ในใจของเรา

เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ที่ผ่านมา วัดทรงธรรมกัลยาณิภิกขุณีอาราม ได้จัดให้มีการบรรพชาสามเณรี รุ่นที่ ๔๑ เป็นรุ่นที่บรรพชาในช่วงเข้าพรรษา หมายความว่าระยะเวลาจะนานกว่ารุ่นที่บรรพชาในเดือนเมษายน และ ธันวาคม คือต้องอยู่ในพรรษา ๓ เดือน และจะลาสิกขา หลังจากวัด ได้รับกฐินเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนถือโอกาสประชาสัมพันธ์เพิ่มเติมว่า ในปีนี้ วัดฯ จะจัดขึ้นในวันอาทิตย์ที่ ๑ พฤศจิกายน นะคะ ขอเรียนเชิญทุกท่านมาร่วมบุญกันได้เช่นเคยค่ะ

ปีนี้ผู้สมัคร ๘ ท่าน นับเป็นจำนวนค่อนข้างสูงกว่าปีที่ผ่านมา รวมไปถึงจำนวนแขกที่มาช่วยบุญรวมแล้วก็เกือบร้อยคน หลวงแม่ท่านกังวลใจเล็กน้อยในเรื่องของกำลังลูกทิตที่จะเข้ามาช่วยงาน เพราะวันจัดเตรียมสถานที่และวันบรรพชา ตรงกับวันธรรมดาเกรงว่าหลายคนน่าจะมัวอุปสรรคเรื่องการล้างาน หลวงแม่จึงนัดพวกเราประชุมเตรียมงานล่วงหน้าโดยมีพี่แทนเป็นผู้นำ เพื่อมาช่วยกันวางแผนแบ่ง

งานตามรายชื่อที่แจ้งมาล่วงหน้าว่าสามารถมาช่วยงานได้ สำหรับผู้เขียนและพี่ผารุ้ง ได้รับมอบหมายเป็นผู้ฝึกซ้อมการขอบรรพชา รวมถึงพิธีการทั้งหมดให้แก่ณาคิณี รวมไปถึงทำหน้าที่พิธีกรในวันงานด้วย

การบรรพชาเป็นสามเณรีนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะมีองค์ประกอบหลักสำคัญสองส่วน ส่วนแรกคือคำกล่าวขานนาค ประกอบด้วยคำกล่าวขอบรรพชา การรับไตรสรณคมณ์และศีล ๑๐ และการขอนิสสัย ส่วนที่สองคือท่าประกอบที่มีความสำคัญมากนั่นคือ ท่านั่งกระหย่ง และการนั่งท่าเทพธิดาตั้งแต่เริ่มจนเสร็จพิธี นอกจากนี้การกราบพระของวัดฯ เรายังไม่เหมือนกับที่อื่น ทั้งหมดที่กล่าวมาต้องนำมารวมกันเป็นหนึ่งเดียว ยังไม่รวมถึงพิธีการสำคัญคือ การกล่าวคำขอขมาญาติ การกล่าวอัญเชิญดวงวิญญาณบรรพบุรุษเพื่ออุทิศส่วนกุศล การกล่าวคำขอเข้าพระวิหารพระโฆษชา (แต่ครั้งนี้ คือ ขอเข้าพระอุโบสถ) การกล่าวคำรับถวายจีวร และบาตร ทั้งหมดคือสิ่งที่นาาคิณีทุกท่านจะต้องทำให้ครบ หลายท่านที่ไม่เคยทราบมาก่อนจะได้รับทราบเป็นข้อมูลก่อนที่จะตัดสินใจมาสมัครเข้ารับการบรรพชานะคะ

สำหรับบทขานนาค หลวงพี่ธัมมปัตติได้ฝึกซ้อมให้แก่ณาคิณีไว้ล่วงหน้า เมื่อผู้เขียนเข้าไปช่วยงานวันแรกคือวันที่ ๑๒ ก.ค. จึงให้นาคิณีสองซ้อมแบบปิดหนังสือ ปรากฏว่านาาคิณีทุกท่านทำออกมาได้ดี เหลือแค่ท่าที่เล่าให้ฟังแต่ต้นและจังหวะที่จะนัดหมายกันเพื่อให้เกิดความพร้อมภาพออกมาจะได้สวยงาม ผู้เขียนขอขอบคุณหลวงพี่ธัมมปัตติ มา ณ ที่นี้ที่ทำให้การฝึกในลำดับต่อไปง่ายขึ้นค่ะ ตอนที่เริ่มมีการฝึกนั่ง ฝึกเดิน ผู้เขียนพบว่านาาคิณีหลายท่านมีปัญหาเรื่องเท้า เรื่องหัวเข่า ไม่แข็งแรง จากเวลาซ้อมทุกอย่างภายใน ๓ วัน ผู้เขียน พี่ผารุ้ง และพี่ทิมเป็นกำลังเสริม ได้วางแผนกันว่า เราจะให้นาคิณีนั่งพับเพียบกันไปก่อน เน้นท่ากระหย่งเป็นหลักให้ทุกคนทำได้ บางท่านก็ยกมือขอว่า “ถ้าไม่นั่งท่าเทพธิดาแล้วเปลี่ยนเป็นนั่งพับเพียบไปเลยจะได้มั๊ย” ผู้เขียนยิ้มแต่ไม่ได้ตอบอะไร ได้แต่คิด คิด คิดในใจ คนเดียว จนถึงช่วงทำวัตรเย็นหลังจากที่สวดมนต์กันเสร็จเรียบร้อยแล้ว หลวงแม่จะเดินมาหาพวกเราท่านทีละท่าน สอบถามผู้เขียนและนาาคิณีถึงความก้าวหน้าในการฝึกซ้อม อย่างที่ผู้เขียนได้เล่าไว้ว่าการบรรพชาสามเณรีนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย หลวงแม่จึงกล่าวย้ำกับนาาคิณีถึงความสำคัญในการบรรพชา ท่านสอนว่า “ตอนนี้ หลวงแม่อยากให้ทุกคนมุ่งมั่นไปที่การฝึกซ้อมเป็นหลัก อย่าเพิ่งไปคิดอะไรเรื่องอื่น ให้ดูความตั้งใจของ

ตัวเองว่าที่เข้ามาขอหลวงแม่บวชนั้นมาเพื่ออะไร” จากนั้นก็หันมาบอกกับผู้เขียนเสมือนกำชับเลยว่า “อย่าซุ่มน้อง ๆ จนช้านะลูก” และยังเล่าให้ฟังว่าสมัยที่ท่านไปบวชในกลุ่มจะมีคนที่ทำได้และไม่ได้ ใครทำไม่ได้ก็ต้องเริ่มใหม่ คนที่ทำได้ก็ต้องทำไปด้วยจนกว่าทุกคนจะทำออกมาพร้อมกัน สุดท้ายคนที่ทำไม่ได้ก็เจ็บตัวหนักกว่าเดิม หลวงแม่อยู่ในกลุ่มที่ทำได้แต่พอต้องซุ่มซ้ำ ๆ จากไม่เจ็บเลยเจ็บไปด้วย ผลจากการนั่งท่าเทพธิดาซ้ำๆ ทำให้ฝ่าเท้าหลวงแม่มีบวมขึ้นมาจนทุกวันนี้

ขณะที่หลวงแม่เล่า มีนาถิณีท่านหนึ่งตัดสินใจยกมือถามแทนเพื่อนว่า “ถ้าลูกขออนุญาตปรับเป็นนั่งพับเพียบไปเลยได้มั๊ยเจ้าคะ” ท่านหนึ่งไปครูหนึ่งแล้วบอกว่า “ถ้าไม่ไหวจริง ๆ หลวงแม่ขอลูกผ่านนั่งท่ากระหย่งไปก่อน จากนั้นให้เป็นพับเพียบครึ่งหนึ่ง” ผู้เขียนได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มในใจ ที่คิด คิด คิด แล้วไม่บอกใครคำตอบคือเป็นไปตามที่คิดจริง ๆ นี่แหละค่ะหลวงแม่ของเรา ในความเป็นครูบาอาจารย์ท่านจะสั่งสอนให้พวกเราเรียนรู้และเข้าใจความถูกต้องในทุกบริบทซึ่งมักจะมีเรื่องราวยกเป็นตัวอย่างให้เรามองเห็นภาพ ให้ทุกคนฝึกปฏิบัติกับสิ่งที่เกิด ณ ปัจจุบัน และในความเป็นครูนั้นท่านจะมีความเมตตา ที่มีต่อพวกเราเสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน กำชับไม่ให้ซุ่มหนักและอนุญาตให้นั่งพับเพียบครึ่งอีก นาถิณียิ้มดีใจกล่าวขอบคุณหลวงแม่ที่ให้ความเมตตา แต่เป็นที่น่าแปลกใจมากเพราะในวันซุ่มใหญ่กับหลวงแม่ภาพที่ผู้เขียนเห็นตรงหน้า ไม่มีนาถิณีท่านไหนนั่งพับเพียบเลยสักคน อาการที่เคยบ่นเจ็บเท้า เจ็บเข่า ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเป็นภาพการกล่าวขอบรรพชาตั้งแต่ต้นจนจบ เสมือนการบรรพชาจริงทุกประการ หลวงแม่ท่านก็กล่าวชมว่า “ทำได้ดี และกำชับว่าเลิกซุ่มนะ เกือบแรงไว้พรงนี้” จากนั้นพวกเราพานาถิณีมาซ้อมพิธีการทั้งหมด ทุกคนดูผ่อนคลาย ไม่กังวลใด ๆ และในวันซุ่มใหญ่นั้นตรงกับวันพระ พวกเราต้องไปรวมตัวสวดมนต์กันที่วิหารพระโภช ๖ นาถิณีก็ได้เปิดใจว่า ที่เคยขอหลวงแม่ว่าจะนั่งพับเพียบแต่ถึงเวลาจริงเหมือนมีพลังบางอย่างทำให้ใจสู้และบอกตัวเองว่าทำได้แล้วก็ทำได้จริง ๆ ไม่รู้สึกเจ็บหรือปวดอะไรเลย บางท่านร้องไห้กับความสำเร็จที่ตนเองไม่คิดมาก่อนว่าจะสามารถก้าวผ่านจุดนี้ ผู้เขียนเองก็มีความสุขและกล่าวให้กำลังใจว่า “วันนี้ดีแล้ว พรงนี้ต้องดีกว่าเดิม”

วันรุ่งขึ้นเป็นวันบรรพชา เราได้กำลังจากลูกทิตะรุ่นพี่ที่รู้งานอยู่แล้วมาช่วยกันกำกับงานตามจุดสำคัญ และมีลูกทิตะรุ่น ๓๙ (รุ่นฟ้าร่ม) กับ รุ่น ๔๐ (รุ่นดนตรีธรรม) เข้ามาช่วยงานกันอย่างแข็งขัน สิ่งที่หลวงแม่กังวลว่าจะมีลูกทิตะเข้ามาช่วยไม่มาก เป็นอันสบายใจ ทุกคนช่วยกันทำงานประสานกันเป็นทีม เสร็จจากจุดนี้ ต่อบริการจุด ยกโต๊ะ ยกเก้าอี้ โบกรถเข้าออก ต้องยอมรับว่า แหกหรือญาติที่มามีงานมีจำนวนมากจริง ๆ ค่ะ แต่ภาพที่ผู้เขียนประทับใจมากก็คือ ทั้งแขกและญาติที่มาต่างให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในทุกขั้นตอน มากกว่านั้น ช่วงที่กำลังมีพิธีบรรพชาบนพระอุโบสถ

ผู้เขียนกับลูกทิตอีกส่วนหนึ่งกำลังเตรียมจัดพื้นที่สำหรับพิธีฉลองบาตรอยู่ด้านล่าง ตอนนั้นยังมีรถทยอยเข้ามาอีกเรื่อย ๆ ปรากฏว่าคนที่ช่วยโบกรถเข้าออกเป็นพี่ชายสองท่านที่มาร่วมงาน คิดว่าน่าจะเป็นเพื่อนของนาถิณีที่บรรพชา นอกจากนั้นยังมาช่วยจัดแถวเก้าอี้ฉลองบาตรอีกด้วย ผู้เขียนไม่ทันได้ถามชื่อ ได้แต่กล่าวขอบคุณ ดังนั้นถือโอกาสขอบคุณพี่ทั้งสองท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วยค่ะ

หลังจากพิธีฉลองบาตรผ่านไป ภารกิจสุดท้ายของผู้เขียนในวันนั้น คือพาแขกและญาติของสามเณรีทั้ง ๘ ท่าน ไปไหว้พระโฆษชัยคุรุฯ เดิมทีหลวงแม่ได้บอกกับสามเณรีทั้ง ๘ รูปว่า “ ตอนบวชเสร็จแล้วยังมีเวลาก่อนที่จะขึ้นฉันเพล ให้ลูกเณรพาญาติไปไหว้พระโฆษฯ ก่อนนะ ” สามเณรีใหม่มาบอกผู้เขียนว่า “ พี่โก๋ ไปเป็นเพื่อนเณรกันก่อนนะ ” ผู้เขียนก็เลยเดินไปด้วย มีพี่ทิม ช่วยเดินตามดูแลกลุ่มอยู่ด้านหลัง มีแขกและญาติเกือบ ๕๐ คน ผู้เขียนหยุดแนะนำเรือหลวงย่า แล้วค่อยเดินต่อไปที่พระวิหาร จากนั้น สามเณรี ผู้เขียน และพี่ทิม ช่วยกันเล่าถึงประวัติวิหารและองค์พระโฆษฯ เล่าถึงการกราบของวัตรฯ ซึ่งไม่เหมือนกับที่อื่น ญาติที่มาหลายท่านจะทราบกันอยู่แล้วค่ะว่า องค์พระโฆษชัยคุรุฯ ได้รับการยกย่องว่าเป็นพระพุทธรูปเจ้าแห่งการแพทย์ ที่เรียกกันคุ้นเคยว่า “ พระพุทธรูปเจ้าหมอยา ” เราก็เลยสวดมนต์บทธพระโฆษฯ ให้ฟัง พร้อมประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้มาร่วมงานกฐินของวัตรฯ เราด้วย ทุกท่านใช้เวลาที่วิหารกันพอสมควร ถ่ายรูปหมู่กันเสร็จแล้วก็กลับมาขึ้นหอนฉันเพื่อเตรียมถวายภัตตาหารเพล

ก่อนจะจบเรื่องราวในวันบรรพชา ผู้เขียนจะเล่าเพิ่มเติมว่าการเป็นสามเณรี ไม่ได้จบแค่พิธีที่จัดขึ้นในวันนั้นนะคะ ช่วงพรรษาสามเดือนจะต้องเรียนหนังสือกับหลวงแม่อย่างใกล้ชิด ทุกท่านจะต้องครองจีวร พับจีวร ผีกรการออกบิณฑบาต การกล่าวคำให้พรกับญาติโยมที่มารอใส่บาตร มาถวายภัตตาหาร ถวายสังฆทาน รวมถึงการปฏิบัติตนตามเสขียวัตร ๗๕ ข้อ

ซึ่งเป็นข้อที่ต้องพึงปฏิบัติเรื่องมารยาทและการประพฤติตน ให้มีความสำรวม มีกิริยางดงาม หลวงแม่จะสอนสามเณรีทุกรุ่นว่า “ ญาติโยมเห็นผ้าเหลือง ก็กราบไหว้เราด้วยใจศรัทธา แล้วตัวเราละสามารถประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับการรับไหว้นั้น ๆ หรือเปล่า ถ้าเราประพฤติดี ปฏิบัติดี การรับไหว้นั้นเราก็สามารถน้อมรับด้วยใจที่บริสุทธิ์ ” คำสอนนี้ ผู้เขียนคิดว่าขอราวสออย่างเราก็สามารถน้อมนำมาปฏิบัติได้เช่นกัน เสมือนเราฝึก คัดดี พุทธดี ทำดี ดังนั้นเมื่อเราคิดจะทำกรใด ทุกอย่างจะเกิดขึ้นจากใจเราที่บริสุทธิ์ และจะมีแต่สิ่งอันเป็นมงคลเกิดกับตัวเราเช่นกัน (ผู้เขียนคิดเช่นนั้น)

บ่ายวันนั้น ผู้เขียนไม่ได้อยู่ร่วมพิธีถวายผ้าป่าเพราะติดภารกิจทางบ้าน แต่ก็ขั้บรถพร้อมนำเอาความสุขที่ได้เข้ามาช่วยงาน ได้เห็นภาพประทับใจหลายอย่างที่อบอวลอยู่ในกายและใจไปด้วยเต็มร้อยกลับไปด้วย และตั้งใจว่าหากมีเวลาในช่วงเข้าพรรษา จะเข้าไปกราบหลวงแม่ หลวงพี่ และสามเณรีใหม่ให้ได้

ขอบคุณที่ติดตามอ่าน แล้วพบกันฉบับหน้าค่ะ
ทิตโก๋

เรื่องเล่าจากการเข้าเจียบ

ทิตมุก

ช่วงนี้ทางภาคใต้ฝนตกมากเป็นพิเศษ ข้าพเจ้าไม่ได้ออกไปไหน ก็เลยถือโอกาสทำความสะอาดบ้าน จึงได้ไปเจอสมุดโน้ตเมื่อครั้งบรรพชาเป็นสามเณรีเมื่อปี ๒๕๖๕ หน้าปกเขียนว่า “ห้องเรียน (เล่ม ๑)” เมื่อลองเปิดอ่านดู ความรู้สึกเดิม ๆ ก็ย้อนกลับมา เรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้จดบันทึกไว้ เป็นเรื่องการเรียนรู้การสอนที่ได้รับจาก หลวงแม่ภิกษุณีธัมมันทา และ หลวงพี่ปริยุตฺตา เมื่อได้กลับมาอ่านทบทวนอีกครั้ง จึงตั้งใจอยากถ่ายทอดให้คุณผู้อ่านได้อ่านกัน แต่ด้วยความที่จดบันทึกไว้หลายเรื่อง ข้าพเจ้าจึงขอนำเรื่อง “การเข้าเจียบ” มาเล่าเป็นเรื่องแรกก่อน

พวกเราเรียนหนังสือกันที่ห้องสมุด ในห้องมีข้อความว่า:

“อานนโท พุทธปฐมาโก สังคิติสาธุ สมมโต พุทฺธสุโต ธมฺมโร สหาโสตถิง กโรตฺโน” นี่คือประโยคที่ผู้เขียนจดบันทึกไว้ในหน้าแรก เมื่อได้ก็ตามที่เข้ามาเรียนหนังสือ สามเณรีทุกคนจะต้องกล่าวประโยคนี้ และเมื่อกล่าวจบจะต่อยด้วยประโยคว่า:

“เคารพในกุศลจิตของครูอาจารย์ที่ปรากฏแล้วทางกาย วาจา” พร้อมกราบทำความเคารพหลวงแม่ ๓ ครั้ง โดยกล่าวว่า “โอกาสะ วันทามิ ภันเต” ประโยคแรกเป็นคำถวายสักการะต่อพระอานนท์ ในฐานะที่ทรงเป็นพระอุปัชฌาย์ของพระพุทธเจ้าจนถึง ๒๕ ปี ทรงจำการแสดงธรรมของพระพุทธเจ้า และได้รวบรวมคำสอนไว้ในกาลสังคายนาครั้งที่ ๑ ส่วนประโยคต่อมาเป็นคำกล่าวแสดงความเคารพต่อครูอาจารย์ แต่สังเกตไหมคะว่าไม่มีคำว่า “ใจ” ... หลวงแม่เคยสอนไว้ว่า: “เรื่องของใจ เป็นเรื่องยากที่จะรู้ สิ่งใดที่กล่าวตามกันมา แต่ถ้าพิจารณาแล้วไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ก็ไม่ควรกล่าว เพราะฉะนั้นก่อนพูดจึงต้องพิจารณาในทุกคำพูดของเราให้ถ่องแท้” นี่คือคำสอนแรกของหลวงแม่ที่ข้าพเจ้าได้เรียนและจดบันทึกไว้ ๗ เมษายน ๒๕๖๕ : เข้าเจียบวันแรก พลิกบันทึกหน้าถัดไป หัวข้อคือ “๗ เมษายน ๒๕๖๕ เข้าเจียบวันแรก” วันรุ่งขึ้นหลังการบรรพชา มีการฝึกเข้าเจียบ ๓ วัน การเข้าเจียบคือช่วงเวลาอบรมสมาธิ งดการพูด พูดเฉพาะเรื่องที่จำเป็นเท่านั้น ข้าพเจ้าฝึกไปจดไปเพราะกลัวลืมเริ่มจากการฝึกสมาธิขั้นพื้นฐาน ให้อยู่กับอารมณ์เดียว เป็นสมาธิที่ทำให้จิตตั้งมั่น เป็นฐานพลังสำหรับการทำสมาธิกรรมฐาน โดยให้เราตามดูลมหายใจเข้าออก ซึ่งนับเป็นพื้นฐานของการเริ่มฝึกนั่งสมาธิ เมื่อเราอยู่กับลมหายใจเข้าออกได้นิ่งแล้ว ก็เริ่มมาต่อการฝึกกรรมฐาน คือ การเดินปัญญา ให้เราเป็น “ผู้รู้ ผู้ดู ไม่ใช่ผู้ตาม”

นอกจากการดูลมหายใจที่จมูก ดูการเข้าออกของลมแล้ว จะเพิ่มการพิจารณา ขั้น ๕ ประกอบด้วย:

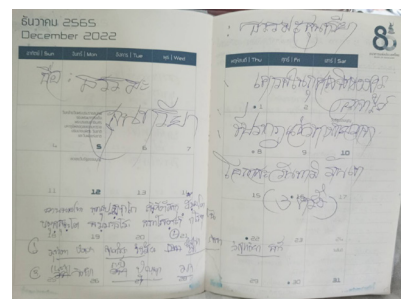
รูป: การประกอบกันของธาตุทั้ง ๔ (ดิน น้ำ ลม ไฟ)

เวทนา: ความรู้สึก (สุข ทุกข์ ไม่สุขไม่ทุกข์)

สัญญา: ความจำได้หมายรู้

สังขาร: การปรุงแต่ง

วิญญาณ: จิต หรือความรู้

ซึ่งทั้งหมดนี้ ไม่ใช่ของเรา (ข้าพเจ้าตั้งใจฟังและจดบันทึกไปตามความเข้าใจ) ต่อจากขั้น ๕ คือ อริยสัจ ๔ ความจริงอันประเสริฐ ๔ ประการที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ ได้แก่:

ทุกข์: ความทุกข์ เกิดจากความคิดที่ทนไม่ได้

สมุทัย: ต้นเหตุแห่งทุกข์ เกิดจากความอยากหรือตัณหาในรูปแบบต่าง ๆ

นิโรธ: หนทางดับทุกข์ หรือการสลัดความอยากให้หมดไปอย่างไม่มีเหลือ

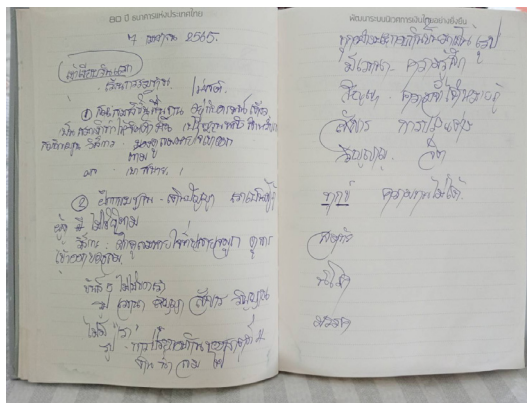
มรรค: ข้อปฏิบัติเพื่อนำไปสู่การดับทุกข์

ข้าพเจ้าจดบันทึกไว้เป็นหัวข้อเพราะจดรายละเอียดไม่ทัน แต่สิ่งที่พอเข้าใจได้ในตอนนั้นคือ การฝึกเข้าเจียบ คือหนึ่งในแนวทางปฏิบัติเพื่อนำไปสู่การดับทุกข์นั่นเอง

ประสบการณ์ส่งการบ้านและการปฏิบัติ

ข้าพเจ้าจำไม่ได้แน่นอนว่าได้ฝึกนั่งสมาธิวันละกี่ชั่วโมง แต่หลังจากการฝึกในแต่ละวัน สามเณรทุกคนจะต้องมา "สอบอารมณ์" กับหลวงแม่และหลวงพี่ ในสมุดบันทึกของการฝึกวันแรก ข้าพเจ้าจดไว้ว่า ก่อนนั่งสมาธิให้ฝึกสแกนกาย ตั้งแต่ศีรษะไล่ไปที่ละส่วน: ศีรษะ ตา หู จมูก มือ เท้า ให้การนั่งเห็นตัวเองตลอดทั้งตัว จากนั้นเริ่มรับรู้ลมหายใจ

นั่งสมาธิครั้งที่ ๑ (ประมาณ ๑๐ นาที): พยายามจับลมหายใจเข้าออกควบคู่ไปกับการสแกนร่างกาย ไม่เพ่งปล่อยร่างกายและจิตให้สลายขึ้น ผลคือ: ยังคงคิด คิดถึงอนาคต คิดถึงอดีต และปรุงแต่ง

นั่งสมาธิครั้งที่ ๒ (ประมาณ ๑๕ นาที): ค้นหาลมหายใจที่ปลายจมูกควบคู่ไปกับการสแกนกาย ทุกครั้งที่จับลมได้จะสแกนกายดูว่าเพ่งหรือไม่ ในขณะเดียวกันก็พยายามประคองลมไว้ไม่ให้ลมหาย และประคองความคิดไม่ให้ฟุ้งซ่าน ไม่หลงไปคิด พอประคองได้พอประมาณ ลมก็กลับเข้ามา ดูลมได้สักพักหนึ่ง จากนั้นเส้นเลือดด้านหน้าซ้ายขยับเป็นริ้วขึ้นมา ไม่ปวดหัว แต่รู้สึกเบาโล่ง

เมื่อถึงเวลาส่งการบ้านในวันแรก ข้าพเจ้าเล่าให้หลวงแม่และหลวงพี่ทราบว่าทำสมาธิแล้วเป็นอย่างไรบ้างเท่าที่พอจะจำได้ ท่านพยักหน้าและบอกให้หมั่นปฏิบัติ

วันที่สอง จำได้ว่าทำไม่ได้และไม่มีการบ้านไปส่ง เกิดความรู้สึกขณะนั้นว่าตัวเองแย่ ทำไม่ไม่มีพัฒนาการเลย...

พอเข้าเจียบในวันที่สาม จึงบอกกับตนเองว่า “ต้องทำให้ได้ ต้องมีสมาธิอยู่กับลม ไม่วอกแวก” และในครั้งนี้นี่เอง ที่ทำได้ดีที่สุด!

ในสมุดบันทึกเขียนไว้ว่า:

ขณะที่มีสมาธิ ร่างกายถูกดูดเข้าหากัน รู้สึกโล่ง โปร่ง... ณ ขณะจิตหนึ่ง ร่างกายหายไป เหลือแต่ดวงจิตดวงเดียว ข้าพเจ้ารู้สึกสบายในสภาวะนั้น และไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อ ก็ได้แต่คงอยู่ในสภาวะนั้น แต่ก็ยังมีความคิดอยู่จนกระทั่งได้ยินเสียงระฆังดัง รู้สึกเสียดายสภาวะนั้นแต่ต้องถอนตัวออกมาเพราะหมดเวลา จำได้นั่งได้

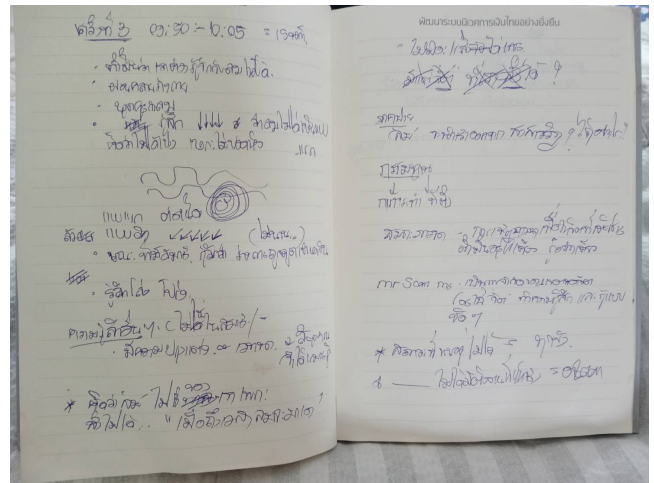
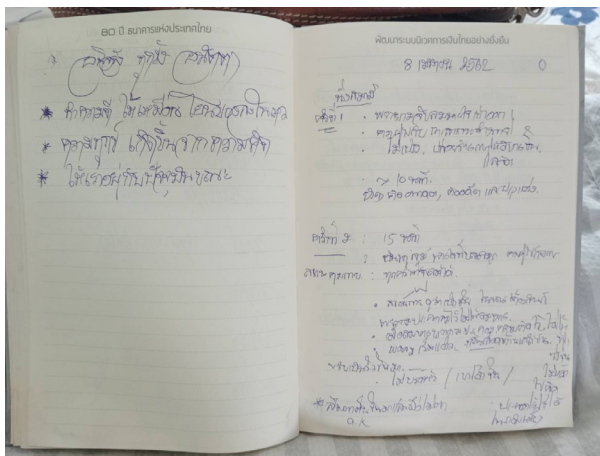
ประมาณ ๑ ชั่วโมง ในใจรู้สึกดีใจว่าวันนี้มีความก้าวหน้า มีการบ้านไปส่งหลวงแม่และหลวงพี่แล้ว
สภาวะ “จิตตั้งมั่น” และความทรงจำอันทรงคุณค่า

หลังจากสอบอารมณ์ในวันนั้น หลวงแม่และหลวงพี่ได้ให้การบ้านกลับมา คือ “การหาจุดเชื่อมต่อระหว่างลมหายใจ
เข้าและลมหายใจออก” ข้าพเจ้าตั้งใจมากเพราะเริ่มรู้เป้าหมายที่จะได้พัฒนาต่อ

หลังจากลาหลวงแม่และหลวงพี่แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่ สมายังคงตั้งมั่นอยู่แบบนั้น จะทำอะไรก็ได้แล้วแต่ ล้วนไม่มี
ความรู้สึกใดเข้ามาข้องเกี่ยว ทำกิจธุระสิ่งใดก็รวดเร็ว ว่องไว และตระหนักรู้กายทุกขณะจิต ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจจึงลองนับ
เวลาดู ปรากฏว่าเป็นอยู่เช่นนั้นประมาณ ๓ ชั่วโมง แล้วค่อย ๆ เลื่อนหายใจไป

ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นผลจากการทำสมาธิครั้งสุดท้าย เมื่อลองเปิดอ่านตำราและฟังคำสอนต่าง ๆ ก็คิดในใจว่า
“นี่คือสภาวะที่เรียกว่า จิตตั้งมั่น หรือเปล่านะ?”

ผ่านไปหลายวัน ข้าพเจ้าจึงได้เล่าให้หลวงพี่ฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้น และบอกท่านว่าน่าจะได้สภาวะจิตตั้งมั่น ท่านถาม
กลับมาว่า “นานเท่าไร?” ข้าพเจ้าตอบไปว่า “ประมาณ ๓ ชั่วโมง” ท่านพยักหน้าเหมือนรับรู้ และบอกให้ฝึกไปเรื่อย ๆ

เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเอง

อ่านมาถึงตรงนี้ ก็กลับไปเห็นภาพตัวเองในวันนั้น และเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า: “ครั้งหนึ่งในวิหารพระโฆสชยคุรุฯ
ข้าพเจ้าสามารถนั่งสมาธิได้ดีที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้าเลย” ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า การฝึกเข้าเจียบด้วยเวลาเพียงแค่ ๓ วัน
กับการจดบันทึกที่ได้บ้างไม่ได้บ้าง จะทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติออกมาได้ดีขนาดนี้

สมุดโน้ต “ห้องเรียน (เล่ม ๑)” เล่มนี้ ยังมีเรื่องราวบันทึกไว้อีกมากค่ะ เบื้องหลังตัวหนังสือที่ข้าพเจ้าจดไว้สะเปะ
สะปะ (ชนิดที่รู้เรื่องอยู่คนเดียว) จะทำให้กลับไประลึกถึงความทรงจำอันมีคุณค่าเรื่องได้อีกบ้าง... จะนำมาเล่าต่อในครั้งต่อ
ไปนะคะ

แล้วพบกันใหม่ค่ะ

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ผู้เขียนมีความสนใจเป็นพิเศษต่อประวัติศาสตร์ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหาเจษฎาราชเจ้า พระมหากษัตริย์ผู้ทรงคุณยิ่งพระองค์หนึ่งในสมัยรัตนโกสินทร์ บทความนี้จะขอกล่าวถึงพระองค์ท่านด้วยความจงรักภักดีและรำลึกพระมหากรุณาธิคุณแก่บ้านเมืองและคนไทยเกินพรรณนา และรวมถึงงานศิลปกรรมที่สร้างขึ้นในรัชสมัยของพระองค์

ดังที่ทราบกันอยู่โดยทั่วไปว่า ในรัชสมัยของพระองค์นั้น สยามรุ่งเรืองด้วยการค้าที่กว้างขวางขึ้น ด้วยการเจริญพระราชไมตรีที่มีมาสืบเนื่องตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๑ จวบจนมาถึงรัชสมัยรัชกาลที่ ๓ ก็ได้ส่งสมर्थพยานดินจนเรียกได้ว่ามั่งคั่งยิ่ง นอกจากพืชผลที่มีราคาสูงเพราะผลิตได้เพียงในดินแดนไทยในภาคตะวันออก เช่น ลูกเฒ่า (พืชที่ใช้เป็นสมุนไพรและเครื่องเทศ) สินค้าของปามีราคาซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาดการค้าต่างประเทศ ยังมีสินค้าอีกประเภทหนึ่งซึ่งถ้าใช้คำของยุคสมัยนี้ก็ต้องบอกว่ามีการแปรรูปสินค้าเพื่อเพิ่มมูลค่า ได้แก่ การผลิตน้ำตาลทรายเพื่อการส่งออกซึ่งเป็นสินค้าที่ถือว่ามีคุณภาพดีจากสยาม ส่งผลให้สยามเกิดความมั่งคั่ง และมีความมั่นคงในทุกด้าน จนสามารถทำนุบำรุงบ้านเมืองและสร้างสรรค์บ้านเมืองให้งดงามยิ่งกว่าเดิมในช่วงนั้น

เมื่อสืบค้นเอกสารร่วมสมัยจำนวนหนึ่ง ซึ่งสะท้อนพระราชปณิธานในการปกครองบ้านเมือง รวมถึงพระราชดำริต่าง ๆ หลายด้าน พบว่า พระองค์ทรงเป็นผู้มีพระปรีชาสามารถยิ่ง แม้ในเชิงวัฒนธรรมจะดูเหมือนพระองค์ทรงยังมีทัศนคติแบบโบราณที่สืบมาแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา ทรงยึดมั่นในแบบแผนประเพณีเก่า แต่แท้ที่จริง ราชสำนักไทยและผู้มีหน้าที่บริหารบ้านเมืองกลับมีแนวคิดที่เปิดกว้าง พร้อมเรียนรู้และปรับตัวรับสิ่งใหม่ที่ถาโถมเข้ามาพร้อมความรุ่งเรืองทางการค้าที่มีกับต่างชาติ ทั้งนี้ ก็เป็นไปพร้อมกับการรักษาภูมิปัญญาและวัฒนธรรมของสยามไว้ เพื่อไม่ให้อ่อนแอลงไปกับการครอบงำจากตะวันตก ดังที่เห็นได้จากวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม ที่นอกจากตำรายาแล้วยังมีเรื่องราวอื่นๆของบ้านเมืองเช่นเรื่องเมืองขึ้นของสยาม เรื่องของผู้คนต่างภาษา เรื่องราวความรู้เหล่านี้ยังมีปรากฏในวัดแห่งอื่น ได้แก่ วัดนางนองวรวิหาร วัดบางขุนเทียนนอก เป็นต้น

ตลอด ๒๗ ปีแห่งการครองราชย์ แม้จะเป็นที่รับรู้ถึงความมั่งคั่งของสยาม แต่ในพระบรมมหาราชวังกลับมีได้โอ้อาหารหรรษา ตามบันทึกของชาวตะวันตกที่ได้เข้าเฝ้าในเวลานั้นกล่าวว่า ภายในพระที่นั่งนั้นดูเก่าไม่ได้แวววาวเพราะไม่ได้ซ่อมแซมเลย ทั้งที่พระองค์นั้นทรงใช้พระราชทรัพย์ไปในการสร้าง และบูรณะวัดวาอารามมากถึงกว่า ๓๕ แห่งทั่วพระนคร และทำนุบำรุงบ้านเมืองอีกมาก

พระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหาเจษฎาราชเจ้ายังมีอีกล้นเหลือ แต่หากเราลองสำรวจศิลปกรรมที่ทรงมีพระราชดำริทรงสร้างไว้ตามวัดที่โปรดให้บูรณะ และทรงมีพระราชกิจที่จะตรวจงานบูรณะวัดวาอารามด้วยพระองค์เอง บางวัดเราจะพบพระราชดำริสำคัญ นั่นคือคติของความบริบูรณ์ ความครบถ้วนของอุดมคติทางพระพุทธศาสนา ซึ่งผู้เขียนได้พบและใช้เป็นแนวทางในการศึกษาตั้งแต่ครั้งเรียน

หนังสือ

สิ่งหนึ่งที่สังเกตได้ ซึ่งผู้เขียนได้พบเมื่อครั้งเขียนวิทยานิพนธ์คือคติความศรัทธาในพุทธบริษัท ๔ ในรัชสมัยนั้น แม้ในโลกความจริงในขณะนั้นจะไม่มีพระภิกษุณีในสังคมไทย แต่พุทธบริษัทที่ศรัทธาในนั้นเป็นพุทธบัญญัติที่พระพุทธเจ้าทรงกำหนด ไม่ใช่มนุษย์ทั่วไปกำหนด ดังนั้น การที่บุคคลทั่วไปจะดัดแปลงลบทิ้งซึ่งพระภิกษุณีจึงไม่ใช่สิ่งที่เหมาะสมถูกต้อง การสร้างศิลปกรรมตามวัดวาอารามที่พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหาเจษฎาราชเจ้าทรงสร้างและทรงบูรณะหลายแห่ง จึงมีเรื่องราวของพระอรหันตเถรี และพระภิกษุณี แม้จะเป็นการเล่าเรื่องราวตั้งแต่ครั้งพุทธกาล แต่การปรากฏแม้ในงานศิลปะและหลายฉากปรากฏร่วมกับรูปพระพุทธเจ้า จึงยืนยันการสร้างศิลปกรรมให้ครบถ้วนตามคติที่มีในพุทธศาสนา แม้จะเพียงในรูปภาพ หรือปฏิมากรรม และสอดคล้องกับแนวคิดการสร้างศิลปกรรมพุทธศาสนาในช่วงเวลารัชกาลที่ ๓ และต่อเนื่องมาจันรัชกาลที่ ๔

ผู้เขียนอยากจะเล่าถึงเหตุการณ์เล็ก ๆ ที่ได้พบเมื่อไม่นานนี้ คือเมื่อได้ไปสักการะพระพุทธรูปมหาจักร

พรรดิที่พระอุโบสถวัดนางนอง ผังธนบุรี ซึ่งบริเวณนั้นมีวัดที่เป็นนิวาสนสถานเดิมของตระกูลสมเด็จพระศรีสุลาลัย พระราชมารดาในรัชกาลที่ ๓ ซึ่งพระองค์และสมเด็จพระศรีสุลาลัยได้ทรงบูรณะวัดทั้ง ๓ วัดได้แก่วัดราชโอรสสาราม วัดหน้าราชวรวิหาร และวัดนางนองวรวิหาร เมื่อผู้เขียนเข้าไปกราบพระพุทธรูปมหาจักรพรรดิ จากนั้นก็กราบพระบรมรูปพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว พร้อมอธิษฐานว่าขอพระบารมีดลให้งานเขียนเกี่ยวกับพระภิกษุณีเขียนได้สำเร็จ และหากมีหลักฐานนอกเหนือจากที่ค้นคว้ามาแล้วก็ขอให้พบ แล้วผู้เขียนก็ถอยออกมานั่งพัก วันนั้นมีญาติโยมมาเตรียมสวดมนต์เย็นอยู่จำนวนหนึ่ง ลมเย็นพัดผ่านเข้ามา ผู้เขียนรู้สึกว่าเป็นบรรยากาศที่สงบจิตได้ดีทีเดียว

ผู้เขียนเองก็เข้ามาที่พระอุโบสถนี้มานับครั้งไม่ถ้วนเพราะใกล้บ้าน เคยเข้ามาถ่ายรูปจิตรกรรมเพื่อนำไปศึกษาด้วยซ้ำไป จิตรกรรมฝาผนังในพระอุโบสถด้านเหนือหน้าต่างขึ้นไปนั้น เป็นเรื่องราวตอนพระพุทธเจ้าทรงทรมานพระยามหาชมพูดี ไต่ลงมาเป็นเรื่องสามก๊กตามพระราชนิยมสมัยนั้น

แต่วันนั้นขณะนั่งพัก ใจก็นึกสงสัยขึ้นมาว่า ที่นี้จะมีรูปพระภิกษุณีหรือไม่ แล้วก็ลองแหงนมองขึ้นไปที่เหนือหน้าต่าง มีรูปกลุ่มพระสงฆ์อยู่หมู่หนึ่ง ซึ่งอยู่สูงจนเห็นไม่ชัด ผู้เขียนจึงใช้โทรศัพท์ถ่ายรูปแล้วซูมดู เมื่อเห็นภาพ ก็รู้สึกปิ๊ดไม่น้อย เพราะเห็นลักษณะที่ชัดเจนว่าน่าจะเป็นรูปพระภิกษุณี ซึ่งเมื่อลองส่งภาพนั้นมาถวายหลวงแม่ธัมมนันทาและนมัสการถามว่าจะใช่หรือไม่ ซึ่งหลวงแม่ท่านก็กรุณายืนยันว่าเป็นรูปพระภิกษุณีจริง เหตุการณ์นี้ทำให้ผู้เขียนยิ่งศรัทธาในพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหาเจษฎาราชเจ้ายิ่งขึ้นไปเกินพรรณนา รวมไปถึงการเก็บรายละเอียดของช่าง ที่ไม่ลืมจะสร้างศิลปกรรมตามอุดมคติอย่างที่ควรจะเป็น ซึ่งจะกลายเป็นหลักฐานสำคัญในการศึกษาเรื่องนี้ต่อไปอีกแห่งหนึ่ง

สำหรับผู้เขียน เหตุการณ์นี้แม้อาจเป็นเหตุบังเอิญก็ตาม แต่เหตุบังเอิญที่ดูบังเอิญแบบจำเพาะเจาะจงแบบนี้ ก็ดูเป็นอัศจรรย์อยู่เหมือนกัน ซึ่งก่อให้เกิดกำลังใจ เกิดแรงที่จะค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับพระภิกษุณีในประเทศไทยได้ต่อไป.

ตอนเช้า

อากาศเช้า นกเขาร้องก้องรับ,
ฟ้าสลับ สรรพเสียงเจ้าเรียงหา,
หากจะนับจับเสียง ที่เพรียกมา,
ยากนักหนา สรรพสิ่งมีมากครั้น,
ทั้งเสียงนก เสียงน้ำ เสียงลมโกรก,
เจ้าพัดใบก ไบไม้ ส่ายหาฉัน,
คงเป็นเสียง สำเนียงที่บอกกัน,
เธอและฉันต่างมีที่มาเดียว,

ตรีทศ

รายงานวัตรทรงธรรมกัลยาณี

รายงาน วัตรทรงธรรมฯ

เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๖๙ คุณโยมที่เคยอยู่กับหลวงย่า ตั้งแต่แรกเริ่มการสร้างวัตร ผ่านมา ประมาณ ๖๐ ปีกว่ามาแล้ว ขณะนี้คุณโยมอายุ ๙๐ ปีแล้ว บอกกับหลานว่าอยากมาวัตรทรงธรรมกัลยาณี เพื่อมาเยี่ยมวัตร และเข้ามาราบหลวงแม่ที่วัตรค่ะ

วันนี้ ๓๑ พ.ค.๒๕๖๙ วันวิสาขบูชา รับศีลฆราวาสโพธิสัตว์เพิ่มอีก ๑ รูป และ ๑ คน จะได้เพิ่มกำลังในพระศาสนาและมาช่วยกันดูแลวัตรฯ

๑๕ ก.ค.๒๕๖๙ วันงานบรรพชาสามเณรี รุ่น ๔๑ “เข้าพรรษา” มีผู้บรรพชาทั้งสิ้น ๘ รูป และลาสิกขาก่อนเข้าพรรษา ๓ รูป

๑๘ ก.ค.๒๕๖๙ ท่าน สามเณรธัมมวิวัฒนา ผู้เป็นวิทยากร กับผู้มาเยือน

๑๙ ก.ค.๒๕๖๙ หลวงแม่พุทศุกับผู้มาเยือน และท่าน สามเณรธัมมวิวัฒนา พาญาติโยม เดินชมวัดรา

๑๙ ก.ค.๒๕๖๙ ถวายสังฆทาน อนุโมทนากับพี่ต๋อย พี่ต้า และพี่ต๋วย ด้วยค่ะ

เมื่อช่วงเย็น ๒๐ ก.ค.๒๕๖๙ บุตรบุญธรรมของสามเณรธัมมสัทธา นำกระดาสทิสซู มาถวายวัด เพื่อการใส่สอย จำนวน ๑๕ กล่อง ค่ะ ขออนุโมทนาคะ ท่านธัมมสัทธา นำร่มมาถวายในวัด 12 อัน

๒๑ ก.ค.๒๕๖๙ คุณกัลยา มาพบถวายปัจจัยช่วยดูแลสังฆะ

๒๓ ก.ค.๒๕๖๙ ทางวัดรทำหนังสือขอความอนุเคราะห์
วันนี้เทศบาลเมืองนครนครปฐมเข้ามาเก็บเศษกิ่งไม้ใบหญ้าที่เราทิ้งสะสมไว้ ออก
ให้ค่ะ

๒๔ ก.ค.๒๕๖๙ โต๊ะ บนหอนั่น และโต๊ะ และเก้าอี้ในห้องสมุด
วันที่ ๒๖ ก.ค.๒๕๖๙ ท่านธัมมสัทธา ถวายโต๊ะ ๑ ตัว และเก้าอี้ ๔ ตัว ประจำห้องทศพร ค่ะ

เมื่อวันที่ ๒๗ ก.ค.๒๕๖๙ สามเณรธัมมสังฆาและธิดาถวายประทีปคริสต์ทั้งชุด อนุโมทนาร่วมกันค่ะ

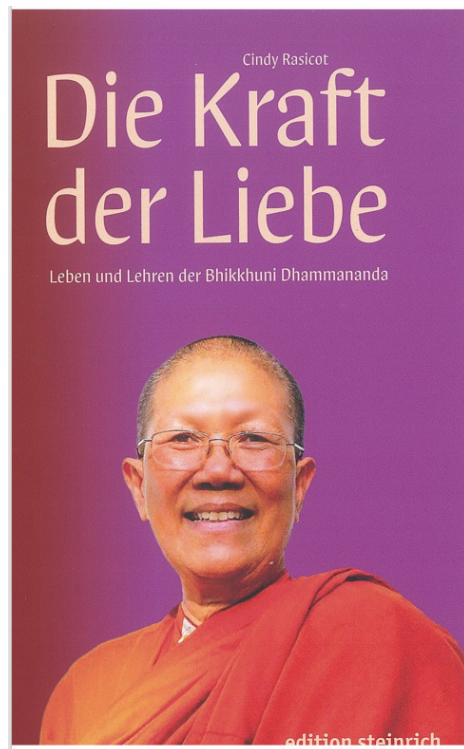
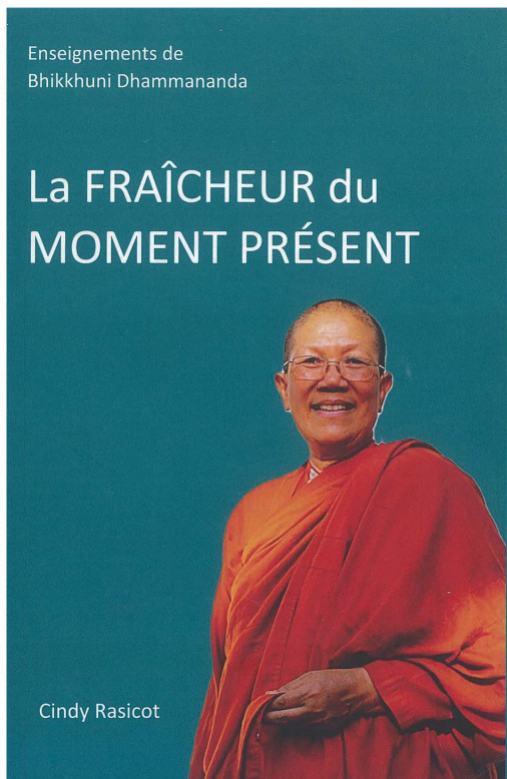
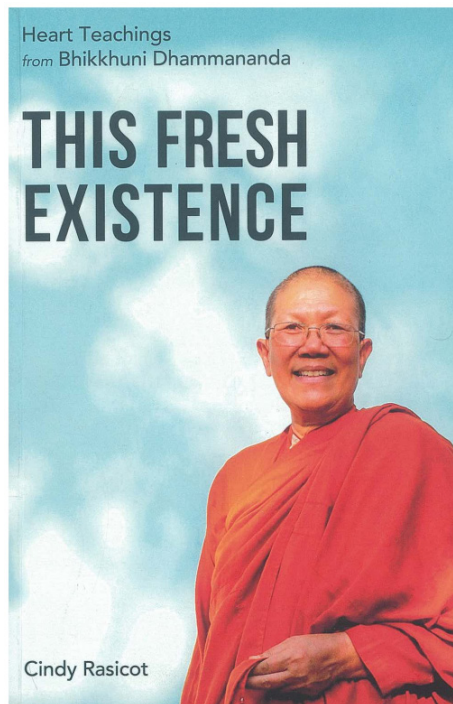
วันที่ ๒๘ ก.ค.๒๕๖๙ สามเณรวิลาสิกขา ๓ รูป ประกาศสสิกขมานา ๒ รูป นิมนต์ภิกษุณีเข้าร่วม

เมื่อวันที่ ๓๑ ก.ค.๒๕๖๙ งานส่งเสริมสุขภาพ จังหวัดนครปฐม มาบริการฉีดวัคซีนให้กับภิกษุณีสงฆ์ สามเณร และฆราวาส ที่วัดระคะ

ข่าวประชาสัมพันธ์

กรฐินสามัคคี

วัดทรงธรรมกัลยาณี ภิกขุณีอาราม

วันอาทิตย์ที่

๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๙

เวลา

๑๓.๐๐ น.

ขอเชิญพุทธศาสนิกชนผู้มีจิตศรัทธา
ร่วมเป็นเจ้าภาพทอดกรฐินสามัคคี
เพื่อทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา
และสืบทอดประเพณีอันดีงาม

ปัจจัยจากงานกรฐินจะช่วยดูแล

ช่วยเหลือการซ่อมแซม
เปลี่ยนหลังคาและฝ้าที่
อาคารอเนกประสงค์

เปลี่ยนเมนและเดิน
ไฟในพระอุโบสถทั้ง
สามชั้น

ปรับปรุงระบบน้ำ
ที่วิหารอโศก

ติดตั้งพัดลมใหม่
รวมทั้งระบบไฟใน
อาคารโพธิ์สัตตาลัย

ปัจจัยจากงานกรฐินจะได้
ดูแลโครงการรวมพลังการ
บูรณะวัดในส่วนอื่นด้วย

ท่านสามารถร่วมปัจจัยทำบุญได้ที่

กองทุนวัดทรงธรรมกัลยาณีฯ เลขบัญชี 649-2-28591-1

SCB บ.ไทยพาณิชย์ นครปฐม

หรือติดต่อสอบถามได้ที่ **๐๓๔-๒๕๘-๒๗๐**

มูลนิธิพุทธสาวิกา
ร่วมกับ วัดทรงธรรมกัลยาณี

ขอเชิญร่วมกิจกรรม

มอบทุนการศึกษา

และสิ่งของจำเป็นให้นักเรียน

โรงเรียนวัดไผ่จรเข้
อ.บางเลน จ.นครปฐม

ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๙

วันเสาร์ที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๖๙

เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๔.๐๐ น.

ท่านสามารถร่วมแบ่งปันและสนับสนุนน้อง ๆ ได้ ดังนี้

ร่วมบริจาค
อุปกรณ์การเรียน

ร่วมบริจาค
สิ่งของสำหรับน้อง ๆ
ขนม หรือ อาหารแห้ง

ร่วมสมทบ
ทุนการศึกษา
จำนวน ๖ ทุน
ทุนละ ๑,๐๐๐ บาท

หรือร่วมสมทบ
ตามกำลังศรัทธา
ทุกการให้ของท่าน คือ
กำลังใจและโอกาสสำคัญ
สำหรับการเรียนรู้ของน้อง ๆ

ร่วมเลี้ยงอาหาร
น้องกลางวันน้อง ๆ

ท่านสามารถนำสิ่งของมาบริจาคได้ที่

วัดทรงธรรมกัลยาณี

หรือติดต่อสอบถามเพิ่มเติม

034-258-270

ขออนุโมทนาบุญและขอบคุณทุกท่านที่
ร่วมกันส่งต่อโอกาสและความสุขให้แก่เยาวชนในครั้งนี้

โครงการบรรพชาสามเณรี ๕ วัน จำนวน ๕๐ รูป
ถวายพระราชกุศลแด่พระราชวงศ์จักรี ๖ เมษายน
ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๕ ธันวาคม
สนใจติดต่อติดต่อขอรายละเอียดได้ที่ ๐๙๔ ๒๕๔ ๒๐๐

ช่องทางติดต่อ

โทร : ๐๙๔ ๒๕๔ ๒๐๐

Facebook : วัดทรงธรรมกัลยาณี

หากประสงค์ที่จะสนับสนุนทางการเงิน

สามารถโอนเข้าบัญชีเลขที่ 649-2-28591-1

อ.ไทยพาณิชย์ ชื่อบัญชี "กองทุนวัดทรงธรรมกัลยาณี"

หรือผ่านสามารถโอนปัจจัยโดยตรง

LINE QR CODE:

